
Gergely Edit
Hétköznapi csodák
alkonyat két lépés között

fehéresbe ver az ég
 kékje
 vagyok-e még világod
 szépe
 ki a buta sorokat
 rója
 fehér papír fölé ha-
 jolva
 vagyok-e vagyok-e va-
 gyok-e
 monddjad

hozzad bizonyosságát a mának

tengered, szemed kékjét, mosolyod ívet, arcod fényét, szavaid selymét, kezed melegét, tested vágyívét, combod remegését, szíved jókedvét, lelked szerelmét, hozzad nekem,

hozzad nekem,

hozzad magadban görcsbe rántó szerepek nélkül, gátlások elől gyere karomba, gyere, hisz várlak és befogadlak, szerény otthonom ajtaja nyitva lelkem közepén ágyat vetek neked, szeretetemmel elringatlak, hogy ne fájjon semmi, meg a lét se, sebeid csókkal forrasztom be, s ahová nem ér el ajkaim íze, oda behatol tekintetem fénye, s amit az sem világíthat be, bejárja azt szívem melege, virágot lépve, gyógyírt szórva, életvizet fakaszt lépten-nyomban

könnyű sötétkék az ég
 kékje
 néznék kedvesem tavasz sze-
 mébe
 néznék de nem megy az ég
 kékje
 beborul lassan kongó feke-
 tébe.

ősz kérdések

ősz erdőben
napsütésben
fák kezében
merre jársz?

szép eszeggel
jó lelkeggel
vaj testeggel
mit csinálsz?

Kasza Imre: Tájkép (65x45 cm, olaj)

sűrű este

millió gondok
apró kis ügyek
nem hagy életed
nekem is élned
eltelt a nappal
s jön az este
hajszálas földdel
kínzó vággyal
fárasztó hiánnyal
álmodsz rólam
szemeid nyitva
tágra meredve
néznek az éjbe
s odavarázsolnak
tested fölébe
fülem tapasztóm
szívverésedre
hajam takaró
izzó testedre
lendülő simogatásod
megtörik félbe
s félve eszmélsz
a fél létre
te ott
én itt
tested elernyed
fáradt elmédre
rászáll az este
millió gondok
apró kis ügyek

angyal

Egy angyal alszik az ágyamban.
Úgy alszik, mint a bunda.
Hasfájás ürügyével belevetette magát vackomba.
Pici teste kicsi a hálósákomhoz,
de a hálósák, elnéző fajta,
a méretekkel mit sem törődve körbebugyolálja.
Az angyal néha az orrát dörzsöli,
máskor beszélni szokott álmában.
Egyszer csak úgy, minden mellékes cirkalmak nélkül azt mondta:

aurinko.

Hát így lopta be magát a Bölcsesség az ágyamba,
hétköznapi közönséges közébe,
álmoszókén, háromévesen, egyszavúan,
Naposan.

népdal

Vörös bort ittam az este
fejembe szállt fene kedve
és még most is
ihaj-csuhaj
danolászom
dalolok.

Vörös szeretett az este
testembe szállt termő nedve
és még most is
ihaj-csuhaj
sóhajtozom
sóhajtok.

Vörös bársony az árnyékom
én szeretőm csak elhagyott
de még most is
ihaj-csuhaj
a fejemet
feltartom.

Vörös tenger az ágyékom
kicsi gyermek vérbe fagyott
s én még most is
ihaj-csuhaj
az iszonytól
ordítok.

hétköznapi csodák

Néha vakabb vagyok a vaknál.
Lelkemre fekete leplet húzok,
ülök összezsugorodva
akár egy mazsola.

De a mazsola lét is csodára szomjas csoda,
és jönnek buzgón.

Egyik nap előmbepottyant egy fürt virág.

Másik nap ítéletidőben, sárban, latyakban jött elém
a szomorúság álarca mögé rejtőzve
egy nagy fürt mosoly.

Harmadik nap csendben jött.
Olyan csendben, hogy hallottam a tavaszi fényesőben fürdő,
pukkadozva kuncogó ágak játékát.
A Csend jött.

Ma van a harmadik nap.

És holnap a negyedik nap lesz...

öregasszonyok hada

Rémisztően nagy csapat öregasszony.
Vajon mi gyűjtötte össze őket?
Olaszosan jókedvűek.
Ráncos arcuk a ráncatlan égre fordítják
s ekkor meglátom
kék-ég, napsugártiszta tekintetüket,
időtlen mosolyukat,
mely nem révedez múltba,
nem harciaskodik jövőbe,
csak régi szövetségként összekacsint a fényvel.
Talán ezért ilyen hosszú életűek a finnek.

modern hableány

mint derült égből villámcsapás
zúdult rám csóközönöd
kedvesen

kedvesem

védekezni se bírtam
a fájdalmas gyönyörvérttel
mely sebezhetetlenné tett

s mivel álltam
talpam nem érintette e szent láva
most fájva járok a világban

egyedül

szerellem finn módra

Te szőkén jártad táncod.
Én barnán.

Ritmusunk egyformán lüktette:
Szerelmet! Szerelmet!

Szerelmesnek lenni hülyeség -
mondtad százfokos hévvel
s hajad szikrázott a sötétben.

Elmebaj, amitől költőnek érzi magát az ember -
válaszoltam zubogó cinikusan
s hajamba bújt a sötétség.

Nem kell társ, jól vagyok egyedül -
próbáltad racionális keménységgel bizonyítani férfiasságod,
mely ettől függetlenül bizonygatta keménységét.

A szabadság feladása önmagad megtagadása -
fitogtam és roppant okosnak képzeltem magam,
miközben fejest ugrani készültem egy kis öngyilkosságba.

Miután ilyenképpen bölcsen megbeszéltük a dolgokat,
egybekeltünk nászéjszakára
és akkorát kiáltottunk,
hogy a mellettünk tétlenkedő feneketlen tó ön maga
mélységeire döbbenve
megremegett belé.

Rádöbrentünk külön-külön letagadott szerelmünkre.

Te szőkén járod utad.
Én barnán.

férfinátha

szemeikből ítélve azt hinném
belémesni vágnak sokadik férfiak
s ha belémestek végre hullnak
mint végtelen kémcsövön át
ismét a mögöttemi világba
nem hagynak nyomot én se bennük
mintha nem is volnának nem is lettünk
volna egymásnak egymásért soha

nem belém
átesnek rajtam ők
a gyenge immunrendszerű sokadik férfiak

Kasza Imre: Siculicidium, 1964

bumma dal

Kint meleg hó és lucskos fagy
a gondolat is belém fagy
bennem vagy
bennem vagy
érted jajj a jajjom
félem a hangod
ha nem hallom
légzem a lelked
ha éjszaka nem észlelt lélegzetedre riadok
rezdüléseid valahol mélyen
nagyon mélyen
talán ahol az élet fakad
ölem bölcsőjében
találnak talajt
vernek gyökeret
s bűd és jókedved ágas-bogas
teste terebélyesedik testemben
önnön bumma bánatommá
kerekedő kedvemre
enyém tied tied enyém
múlt igazsága
a határt átléptem
a küszöböt
az ajtót
Te nyitottad
belénk
én léptem be
egy kézmozdulat
egy lábmozdulat
és a világ megreteg belé
világok falai omlanak
már semmi nem lesz úgy ahogy volt
szabadságunk nem a félelem köveiből emelt falak közt la-
kik
a szabadságot nem lehet bezárva őrizni
a falak ledőltek
a kövek elporladtak

a port széthordta a szél
 mindentudón sokatlátón süvít
 gúnyosan visít a szél
 két kis ember
 szeress
 ne félj
 egy ajtó szorosan zárt ajkakkal tanácstalan áll
 kopott műemlék az idő oltárán
 szemünkkel simítjuk egymás kezét
 s köröttünk szerelmet táncol a szél

Gergely Edit önmagáról:

1978. április 11-től jó ideig egyszerűen csak Editként éltem Olthévizen. Aztán, amikor a Mesterem felfedezte bennem a tanítványt, megkülönböztető nevet ajándékozott nekem: Edo lettem. Ez már a második megálló volt a napos oldalon haladtomban. Az első Olthévizen történt. Onnan indultam el sepsiszentgyörgyi Mikes kelemen Líceumba szüleimtől kapott kincseimmel a batyumban. Ott Salek Mestertől (Salamon András) látást kaptam ajándékba, így a következő megállóból, a bukaresti Hungarológia tanszék hallgatójaként 1996-tól 2001-ig, magyar- és román tanári képesítéssel és a Balkán ismeretével, távoztam. 2001 őszén ösztöndíjjal a Helsinkii Egyetemen tanultam kilenc hónapig. Jelenleg az ifjúsági csereprogram keretében a WTC finnországi fiókjának kutatója vagyok. Írni is szoktam. Kényszerből. Amikor a kész képek szavakba csapódva felsorakoznak ellenem, nem segít sem a hapticáskodás, sem a bújócskázás. Írnom kell. Ha szembeszegülök rosszabb, nemcsak lelkiileg, fizikailag is megsínylem dacomat. Gondolataim fojtogatnak, egyenetlik agytekvérnyemeimet, s megesik, hogy amire a harctól összekuszálódottan legyőznek, olyan rémisztő szószátyárság bugyog elő belőlem, hogy még a legtürelmesebb jámbor idegeit is próbára teszik. Saját és mások épsége érdekében írnom kell.